

ת"פ 40804/12/13 - מדינת ישראל נגד בחטיר מוחיטדינוב

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 40804-12-13 מדינת ישראל נ' מוחיטדינוב
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם בחטיר מוחיטדינוב

הכרעת דין

פתח דבר

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבה בידי עובד בניגוד לסעיף 391 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, בין השנים 2000-2012 עבד הנאשם במפעל הלברג ציפויים בע"מ. בשנת 2012, במשך 4 חודשים, גנב הנאשם מהמפעל פריטים שונים ובכללם 30 צלחות טיטניום, 30 ליטר חומצה גפרתנית, 30 ליטר חומר השחרת נירוסטה, 30 ליטר חומצה חנקתית, 25 ק"ג P3-ALMECO, שקיות אריזה, 50 פקקי אטימה, 15 ברגי טיטניום, 300 גומיות אטימה, 100 צלחות ותפסניות טיטניום, ועוד, בשווי מוערך של 78,925 ₪. הנאשם אחסן את הפריטים הגנובים במחסן ביתו, מתוך כוונה לפתוח מפעל משלו שיעסוק באותו תחום בו עוסק המפעל ממנו גנב.

בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו, וטען כי המוצרים ניתנו לו על ידי מעסיקיו, אשר טמנו לו בכך מלכודת. כן טען הנאשם לכשלים בחקירה, ובכלל זה כי הודאתו נגבתה שלא כדין, גרסתו לא נרשמה כיאות וקלטת החקירה לא נמצאה. הנאשם כפר בפירוט החפצים הגנובים בכתב האישום ובשוויים, טען כי רשימת הצידוד נערכה על ידי המתלוננים וכי הליכי החיפוש נעשו בניגוד לדין.

יצוין כי נוכח אובדן קלטת החקירה והפגמים הנטענים בחיפוש, ביקש הנאשם להורות על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, בשל הפגיעה שנגרמה בזכותו להתגונן. בהחלטה שניתנה על ידי כבוד השופט קובו נקבע כי הטענה תוכרע לאחר ניהול ההליך.

אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם עבד אצל המתלוננים, שהינם בני משפחה, במפעל הלברג, משנת 2000 ועד עזיבתו בשנת 2012. כן אין חולק כי סמוך לעזיבתו פתח מפעל מתחרה, וכי המתלוננים לא ראו נחת מכך. אף

מוסכם כי במחסן בבנין המגורים של הנאשם נמצא ציוד אשר נלקח מהלברג.

המחלוקת הינה באשר לנסיבות לקיחת הציוד, באשר הנאשם טוען כאמור כי זה ניתן לו ברשות, וכן באשר להיקף הציוד שנתפס וערכו. כך גם יש לבחון את טענות הנאשם בכל הנוגע לגביית הודאתו ולנסיבות החיפוש.

לאחר ששמעתי את העדים ובחנתי את הראיות, נמצא כי הוכחה בפניי אשמת הנאשם מעבר לספק סביר בכל הנוגע לביצוע העבירה ע"י הנאשם. עם זאת, לא הוכח סכום הגניבה הנטען. עוד יצוין כבר עתה, כי חרף הקשיים המתעוררים בכל הנוגע לאופן ביצוע החיפוש ואובדן קלטת החקירה, הרי שגרסת הנאשם באשר לקבלת הציוד מהמתלוננים איננה סבירה, ועומדת בעוכריו כשיקול מרכזי בהרשעתו, הכל כפי שיפורט להלן.

טענת הזוטא

כאמור, ההגנה טענה כנגד קבילות הודאת הנאשם במשטרה, במסגרתה הודה במיוחס לו. נטען כי הנאשם נחקר בעברית, וכי החקירה הוקלטה משהתברר לחוקר כי הנאשם אינו דובר עברית על בוריה, ואינו יודע לקרוא ולכתוב בעברית.

כן נטען כי החוקר לא הזהיר את הנאשם בדבר זכותו שלא למסור פרטים מפלילים, וכי בטרם החקירה הפורמלית נערכה חקירה לא פורמלית במסגרתה נשאלו שאלות אשר לא תועדו. על פי הנטען, הנאשם לא הוזהר אף כאשר החל החוקר להעלות על הכתב את השאלות והתשובות, ולא הועמד על החשדות המיוחסים לו טרם החקירה. ב"כ הנאשם הוסיף כי במהלך החקירה התקשר החוקר מספר פעמים למתלונן, נועץ בו, ובהתאם שאל שאלות נוספות את הנאשם.

עוד נטען, כי ההודעה לא הוקראה לנאשם בסיומה, והוא לא הוחתם עליה. רק כשעתיים לאחר שחזר לביתו נקרא לשוב לתחנה כדי לחתום על ההודעה ועל האזהרה.

במענה לטענות הזוטא העיד החוקר **סטניסלב מולדובנוב**, אשר לדבריו גבה את הודעת הנאשם כחוקר תורן. הוא העיד כי בשעות אחה"צ הגיעו בלשים יחד עם הנאשם, לאחר שתפסו ציוד רב החשוד כגנוב. החוקר לא זכר במדויק את החקירה, ובכלל זה לא זכר דבר חריג ממהלכה, ועמד מספר פעמים על כך כי מבחינתו מדובר בתיק פשוט של גניבה פשוטה, וכי להבנתו היו בתיק ראיות למכביר, ובכללן תלונת המתלונן והציוד הרב שנתפס. לפיכך, לדבריו, לא הייתה הודאת הנאשם משמעותית, שכן היו די ראיות בתיק גם ללא הודאה.

באשר לטענות בדבר אי אזהרת הנאשם, עמדה ההגנה על כך שהודעת החשוד מורכבת מעמוד אחד ובו אזהרה וחתימת החשוד וגובה ההודעה, ומחמישה עמודים נוספים אשר בראשון בהם מופיעה האזהרה מהעמוד הבודד הקודם. על העמוד הבודד ובו האזהרה קיימות חתימת החשוד וחתימת גובה ההודעה, שעה שעל יתרת ההודעה חתום החשוד בסיום כל עמוד, ואולם אינו חתום לצד האזהרה.

החוקר העיד כי בתחילת כל חקירה הוא מקפיד להבהיר לחשוד את זכויותיו, ובכלל זה את זכותו להימנע מלהשיב לשאלות ואת זכותו להתייעץ עם סניגור, בהתאם לנוסח האזהרה הכתוב, וכי הוא עושה כן בצורה "מעין רובוטית", בהקראת הזכויות מהמחשב, לפי הטופס הסטנדרטי. כן הוסיף בכתב ידו כי החשוד זכאי להתייעץ עם סניגור, והנאשם אכן נועץ בעורך דין טרם חקירתו (ת/2). לעדותו, הנחקר הבין את ההסבר, אחרת היה שב ומסביר לו את הדברים.

אכן, אין חולק כי טרם חקירתו התייעץ הנאשם עם עו"ד. לעדות החוקר, הדבר נעשה לאחר שהעמידו על זכויותיו.

החוקר הבהיר כי חתימת החשוד נעשתה על דף נפרד בו כתובה האזהרה לבדה, טרם החקירה, וכך הוא נוהג על מנת למנוע טענות כאילו לא הזהיר את החשודים. לדבריו, באופן זה מובהר כי החשוד חתם על האזהרה לבדה ורק לאחר מכן החלה החקירה.

באשר לשפת החקירה, העיד הנאשם כי העברית שלו אינה טובה והוא אינו יודע לקרוא, בהיותו עולה חדש ופועל פשוט (ע' 123 ש' 2-3). לדבריו, מאחר שהחקירה הייתה בעברית, אמר לחוקר כי הוא מתקשה בכך, ואז השיב החוקר כי החקירה תוקלט, והניח לצידם מכשיר הקלטה. הוא טען כי אינו יודע מה כתוב בהודעה וזו לא הוקראה לו, וכי לאחר ששוחרר התקשר אליו החוקר וביקש כי יחזור אל התחנה, או אז התבקש לחתום על החקירה. לתמיכה בטענה זו הוצג פלט שיחות נכנסות (נ/19), המעיד לכאורה על שיחה מהמשטרה לנאשם ביום חקירתו. אף אשתו של הנאשם תמכה בעדותה בטענה זו.

החוקר העיד בענין זה כי למיטב זכרונו התקיימה החקירה בשפה הרוסית, אותה הוא והנאשם דוברים כשפת אם, וכי בהתאם לנהלים, כאשר הודעה נרשמת בשפה שאינה שפת החקירה יש להקליטה, וכך עשה. הוא הסביר כי אם לא ציין בכתב כי החקירה נעשתה ברוסית, הרי שזאת מאחר שממילא הדברים תועדו בהקלטה.

באשר לטענה בדבר תשאל בטרם החקירה, טען הנאשם כי לא הוקראו לו החשדות כנגדו, כי שוחח עם החוקר זמן רב וזה שאל אותו שאלות אשר אינן קשורות לחקירה עצמה, כמו גם שאלות על המפעל, ובשלב מסוים אמר לו כי הוא מתחיל לכתוב את הדברים, מבלי שהזהירו באופן מפורש. לדבריו, במסגרת התשאל הלא פורמלי לא הודה בגניבה, אלא טען כי קיבל את הצלחות ברשות.

החוקר העיד בענין זה כי אינו זוכר עריכת תשאל, וכי סביר להניח שלא היה לו זמן לכך, בהיותו חוקר יחיד באותן שעות. הוא טען כי אינו מנהל חקירות לא מתועדות, ועמד על כך כי לו היה מודה הנאשם בתשאל המקדים, הרי שלא היה מקום לרישום שורות ארוכות של הכחשה עם תחילת ההודעה.

באשר לטענה כי התקשר במהלך החקירה למתלון, השיב כי ייתכן שכך עשה על מנת לברר פרטים מקצועיים לגבי החומרים והחומצות שנתפסו. הוא טען כי ככל שעשה כן הרי שמדובר באקט טכני. החוקר עמד על כך כי אינו מכיר את המתלון, כי לא שוחח עם גורמים שונים על התיק, וכי למיטב זכרונו לא ראה כלל את המתלון ולא שוחח איתו. יצוין כי גם המתלון ניר מרגלית שלל את הטענה כי במהלך חקירת הנאשם שוחח איתו חוקר המשטרה.

באשר לטענה כי החשוד נקרא מביתו לחתום על ההודעה לאחר סיום החקירה, לא זכר החוקר את הדבר.

בכל הנוגע לאובדן קלטת החקירה, הבהיר החוקר כי לאחר החקירה נהוג להניח את הקלטת בארון של אחראי המ"ט, וכך עשה, ואולם בהמשך התברר כי הקלטת אינה נמצאת, אז פנה אל אחראי המ"ט ומצא כי זו כלל לא הגיעה אליו, והיא אינה קיימת ברישום המוצגים (ע' 31-32 ונ/4).

לאחר שבחנתי את טענות הנאשם ואת מכלול הראיות, באתי לכלל מסקנה כי אין מקום לקבל את טענת הזוטא. בהתאם לסעיף 12 לפקודת הראיות, על הודאת הנאשם להיות "חופשית ומרצון". הלכה היא כי המטרה ביסוד הסעיף הינה למנוע שימוש באמצעי חקירה פסולים, באמצעותם תחולץ הודאה, ולהימנע מקבלת הודאות אשר מהימנותן מוטלת בספק (ע"פ 9216/03 ז'אן אלרז נ' מדינת ישראל). פסילת הודאות נעשית לשם הגנה על זכויות הנחקר ועל אוטונומיית הרצון שלו (ע"פ 645/05 שחר דביר זליגר נ' מדינת ישראל).

חובת יידוע הנחקר בדבר זכויותיו נועדה לוודא כי הנאשם מודע לזכותו לחיסיון מפני הפללה עצמית ולזכות השתיקה

(ע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי וכן ע"פ 1301/06 עזבון המנוח נ' יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל וע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל). ואולם הנאשם שבפניי כלל אינו טוען כי מסר הודאה תוך פגיעה באוטונומיית הרצון שלו, אלא טוען כי לא מסר הודאה, וכי בטעות, שמא אף בכוונת מכוון - נרשמו מפיו דברים אותם כלל לא אמר.

טענת הנאשם לפיכך אינה כי ההודאה ניתנה שלא בצורה חופשית ומרצון, אלא כי לא ניתנה כלל כפי שנכתבה, שכן לטענתו לא אמר את הדברים המפלילים הכתובים בהודאה, והדברים נרשמו חרף הכחשתו את החשדות.

הוא אינו טוען לפיתוי והשאה, להפעלת לחץ או לאמצעים פסולים אחרים; ההיפך הוא הנכון. הנאשם אישר בעדותו כי החקירה התנהלה באווירה נוחה מאוד.

לפיכך, הטענות הרלבנטיות לטענת הזוטא הינן אך טענותיו כי לא הועמד על זכויותיו. **אלא שהנאשם מאשר כי נועץ בעו"ד טרם חקירתו. מכאן, שהוא הועמד על זכויותיו, ואלו מומשו על ידו.** הנאשם העיד כי עוה"ד בו נועץ הינחה אותו למסור את האמת בחקירתו. עדותו זו מקהה את טענתו בדבר אי העמדתו על זכותו לשתוק בחקירה, הן מאחר שחזקה כי הדברים הובהרו לו אף במהלך היועצות עם עו"ד טרם החקירה, והן משום שעורך דינו יעץ לו הלכה למעשה לוותר על זכות זו, ולמסור גרסה. **נוכח דברים אלו אני דוחה את הטענות בדבר העדר אזהרה.**

כן נדחית הטענה בדבר קיום תשאול, אשר הוכחש על ידי החוקר. מקבלת אני את עדות החוקר, לפיה לו היה הנאשם מודה במסגרת התשאול, הרי שלכאורה לא היה מקום לחלקה הראשון של ההודעה, בה הכחיש הנאשם את הטענות כנגדו. **ואולם אף לו הייתי קובעת כי התקיים תשאול, הרי אליבא דנאשם עצמו הוא לא הודה במסגרת התשאול הנטען, וזה לא גרם לו למסור גרסה מפלילה אודות מעשיו.**

נוכח המפורט לעיל, התרשמתי כי זכויות הנאשם בחקירתו לא נפגעו. אף אם אצא מנקודת הנחה כי לא הוקראה לנאשם ההודעה עם סיום החקירה, ואף אם הוא נקרא לחזור מביתו לשם החתמתו, הרי שאי החתמת הנאשם בסיום חקירתו, בנסיבות המתוארות, הינה פגם אשר אינו פוגע באוטונומיית הרצון או בזכות להליך הוגן. לא נשללה מהנאשם יכולת הבחירה אם לשתף פעולה עם חוקרו, והוא הועמד כאמור על זכויותיו בטרם החקירה, ואף התייעץ עם עורך דין מטעמו, בשלב המשמעותי, במסגרתו יכול הנחקר לבחור אם לשתף פעולה בחקירה אם לאו. לפיכך, אין בפגם זה כדי להביא לפסלות ההודאה.

משקל ההודאה

הלכה היא כי משקלה של הודאה נבחן באמצעות מבחן הפנימי ומבחן החיצוני. במסגרת המבחן הפנימי נבחנים סימני האמת העולים מתוך ההודאה, הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי - **"סידורם או בלבולם של הפרטים הנמסרים בה וכיוצא בהם סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באמון"** (ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' אלכסי וולקוב). במסגרת המבחן החיצוני נדרשת תוספת ראייתית של "דבר מה נוסף", המלמד על אמיתות ההודאה.

בענייננו מכילה ההודעה פרטים אשר מתיישבים עם הגיונם של הדברים מבחינת הנאשם. בהודעה מפורט כי הנאשם אסף את הצלחות במשך כ-4 חודשים, כי רצה למכור את הצלחות, וכי לא עשה כן מאחר שהמתין עד שתהיה ברשותו כמות מספקת. הוא פרט את אופן הנטילה, באשר לדבריו נהג לסגור את המפעל לבדו בשעת לילה

מאחרת, אז לקח חלק מהחפצים בידיו, בכל פעם קצת. הנאשם אף ציין כי רצה לעשות ניסיונות בציד שלקח, ובכלל זה לקח שפכים לאחר ניסויים, ואישר כי לא פירט בפני זיו, אחד המנהלים, מה בדיוק לקח. הנאשם עמד על כך שכל הצלחות אותן לקח היו שבורות, ותחילה הבהיר כי לא גנב, אלא לקח את הדברים ברשות, שכן לדבריו היה עובד בכיר, וכל מה שביקש ניתן לו. מדובר בפרטים ובהסברים אשר ספק אם יכול היה החוקר להמציא, ואשר ניכר מהם כי הם מתארים את שהתרחש כהוויתו, על סדר הזמנים, ועל הסיבות בגינן נלקחו הצלחות ונאגרו. הנאשם פרט מתי לקח את הציד, כיצד, ולאילו מטרות, והביע צער על מעשהו, בעיקר כלפי בעלי המפעל. עם זאת, כאשר נשאל כשאלה מסכמת אם הוא מודה שלא ניתן לו אישור לקחת את הדברים, שב וטען כי זיו רזניק אישר נטילת צלחות שבורות לאחר השימוש.

החוקר העיד באשר לרצף החקירה והשתלשלותה, כי החל משורה 91 החל החשוד להודות. לדבריו, עד אותה שורה השיב החשוד תשובות הגיוניות ושוטפות, וטען תחילה שקיבל מספר פריטים מועטים או לקח פריטים שבורים, ואולם כאשר הוטחה בו כמות החומרים שנתפסו, הרי שכל הנראה הבין כי גרסתו לפיה לקח ציד מועט אינה מתיישבת עם כמות הציד שנתפסה, ולכן בחר להודות.

החוקר העיד כי אינו זוכר את הדינמיקה במסגרתה הבין כי החשוד עומד להודות. הוא הפנה לשורה 125 בהודעה, בה המשיך החשוד להתעקש כי לא גנב פריטים מסוימים, וציין כי בכך יש כדי ללמד כי כתב בדיוק את הדברים כפי שמסר אותם החשוד, אשר הודה כי גנב פריטים מסוימים, ולגבי פריטים אחרים עמד על הכחשתו.

הנאשם עצמו הכחיש כי בשלב בו נרשמה הודאתו התנהלה שיחה לא פורמלית בינו לבין החוקר, במהלכה הציג לו החוקר את הראיות כנגדו וכי לפיכך החליט להודות. הוא חזר על טענתו כי הודה בלקיחת הציד בהסכמה, ולא בגניבתו, וטען כי קיים בהודעה פער אשר תומך בטענתו כי לא כל הדברים נכתבו, או שנכתבו בצורה לא מדויקת. כך, טען כי לא רצה לפגוע בחיים מרגלית באופן אישי, אולם הכחיש כי אמר שהוא מצטער על מה שעשה. משנשאל מדוע כשהוצגה לו רשימת הציד שנתפס אמר כי אין לו מה להגיד, השיב כי היו שם גם דברים אישיים, והוא התלבט אם הם שייכים להלברג, שמא הם שלו. לא הובהר מדוע לא הסביר את הדברים בעת גביית ההודעה.

בחינת מכלול הפרטים המצויינים בהודאה מלמדת כי בראשיתה נרשמה הכחשת הנאשם, בהמשך הנאשם הודה בפרטים מסוימים ולאחר מכן סייג את חלקם. הדברים מתיישבים עם מי שהבין כי הסתבך, ולא עם הודאה אותה בדה החוקר, ללא סיבה ניכרת לעין, וללא היכרות קודמת עם המעורבים או אינטרס להשמיט פרטים. לפיכך, אף אם לא כל פרט בהודעה קוהרנטי, הרי שהמכלול מלמד כי מדובר בהודאת אמת, על המורכבות הכרוכה במי שמבין כי הסתבך ונתפס.

באשר לטענת ההגנה כנגד אובדנה של הקלטת, והשפעת אובדן זה על קבילות, ולחילופין משקל ההודאה, הרי שראשית יצוין כי עצם הקלטת החקירה מתיישב עם עדות החוקר לפיה החקירה התנהלה בשפה הרוסית, שפת האם של הנאשם, ולכן הקליטה. סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 קובע כי חקירת החשוד תתנהל בשפתו. סעיף 8 לחוק קובע כי -

" לענין שפת התייעוד של חקירת חשוד בתחנה יחולו הוראות אלה:

(1) תועדה חקירת חשוד בכתב בלבד, יהיה התייעוד בשפה שבה התנהלה החקירה;

(2) לא ניתן לתעד בכתב חקירתו של חשוד בשפה שבה היא מתנהלת, תתועד החקירה בתייעוד חזותי או בתייעוד קולי; ואולם אם התנהלה החקירה בשפת סימנים, תתועד בתייעוד חזותי בלבד;.."

נוכח דברים אלו, עמד החוקר בדרישות החוק עת הקליט את החקירה. זאת, במטרה להבטיח את מהימנות ההודעה, ולאפשר לבית המשפט להתרשם מנסיבות גבייתה (רע"פ 4142/04 סמל (מיל.) איתי מילשטיין נ' התובע הצבאי).

אין חולק כי אובדנה של הקלטת הינו מחדל. ואולם איני מקבלת בהקשר זה את טענת ההגנה כי הדבר נעשה במכוון, על מנת להסוות את התשאול הלא פורמלי הנטען, או רישום לא מדויק של דברי הנאשם. שכן לו רצה החוקר לבדות את הודאת הנאשם, או לגרום לנאשם להניח כי הוא מקליט את החקירה מבלי שלעשות כן בפועל, לא היה ממלא כלל טופס מ"ט (נ/3); מעבר לצורך יצוין כי טענות אלו כלל לא נטענו בפני החוקר, אין להן על מה לסמוך, ולא התרשמתי כי החוקר פעל מתוך מטרה להסתיר את מעשיו - ההיפך הוא הנכון; החוקר הקפיד על דרישות החוק, ולכן הקליט את החקירה.

הלכה היא כי -

"קיומו של מחדל חקירתי אינו מוביל מיניה וביה לזיכוי הנאשם. נדרשת בדיקה פרטנית האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר" (ע"פ 7443/06 רועי ארקה נ' מדינת ישראל וכן ע"פ 6460/12 פרעון נ' מדינת ישראל).

לפיכך, השאלה אותה יש לבחון הינה משמעותו של המחדל, והאם יש בו כשלעצמו כדי להביא לפסילת ההודאה. לאחר שחזרתי ובחנתי את הדבר, איני מוצאת כי יש במחדל זה כדי להביא לפסילת ההודעה. יחד עם זאת, **אני מוצאת כי יש בכך כדי להפחית ממשקלה** (ובענין זה ר' את דברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002, בהם צוין כי התיקון נועד למנוע או להפחית אפשרויות לטעויות ואי הבנות, ובכך לשפר את יכולתו של בית המשפט להגיע לחקר האמת).

עוד יצוין, כי במהלך עדותו בפני התרשמתי כי הנאשם מבין עברית היטב. עסקינן במי שעלה לארץ בשנת 2000, ומאז עובד כאן ומגדל ילדים. הוא לא ביקש להיעזר בעזרתו של מתורגמן, ואף השתמש במונח "מלכודת דבש", והבהיר כי הוא יודע את משמעותו.

נר מרגלית העיד בהקשר זה כי הנאשם שולט בשפה, אם כי הוא מתקשה, כדרכם של עולים חדשים, בקריאה ובכתיבה, ובדומה העיד גם מוטי מרגלית.

לאור דברים אלו, אני מוצאת כי הגנת הנאשם לא נפגעה כתוצאה מהמחדל באופן המצדיק את פסילת ההודאה, באשר ניתנה כאמור באופן חופשי ומרצון, להבדיל מהשלכת האובדן על משקל ההודעה.

נסיבות עזיבת הלברג ופתיחת מפעל מתחרה

דומה כי המחלוקת העיקרית בין הנאשם למתלוננים סובבת סביב ידיעת המתלוננים את כוונתו של הנאשם לעזוב את עבודתו במפעל שבבעלותם, ולפתוח מפעל מתחרה.

המתלוננים העידו כאיש אחד כי לא ידעו על כוונה זו של הנאשם, וכי דבר פתיחת המפעל המתחרה נודע להם רק לאחר עזיבת הנאשם את עבודתו אצלם. לדבריהם, היו במערכת יחסים טובה עם הנאשם, והוא נימק את עזיבתו את המפעל בקשיים רפואיים (ר' עדות מוטי וזיו, אל מול שלילת הטענה על ידי הנאשם). כן טענו כי לא אישרו

לנאשם לקחת מהלברג ציוד כלשהו.

זיו רזניק, אחראי על תחום הייצור במפעל, העיד כי הנאשם ביקש לעזוב בשל בעיות בכבד, ואמר שכאשר יחלים יחזור לעבודה. בהודעתו (ת/6), עמד על כך שנוכח טענת הנאשם באשר לנסיבות עזיבתו הוסכם כי יקבל פיצויי פיטורין, וכי המכתב ניתן לו ב-5.9.12 (ר' נ/15). ואולם בנובמבר התברר כי כבר בחודש יולי פתח הנאשם חברה (תימוכין לכך מצויים בנ/6, בתדפיס רשם החברות). לדברי העד, אז גם התעורר החשד שמא נטל מהלברג ציוד ללא הסכמה. בשלב כלשהו נסע ניר אל המחסן, ודרך החרץ שמתחת לדלת ראה ארגזים עם שם חברת הלברג (מוטי מרגלית, אשר העיד כעד הגנה, העיד אף הוא כי שמע מניר כי זה הסתכל מתחת לדלת וראה חומרים מסוכנים וחביות עם שם המפעל). מעדותו של זיו הובהר למעלה מכל ספק כי ככל שהמתלוננים היו יודעים כי הקים מפעל מתחרה, לא היו נותנים לנאשם פיצויי פיטורין, וכי הוא עצמו לא נתן לנאשם כל ציוד של המפעל, הן באשר יש לציוד ערך כספי, והן מאחר שמדובר בחומרים מסוכנים אשר אסור להוציאם מהמפעל.

זיו העיד כי הוא והנאשם היו קשורים זה לזה כאחים וכי מעשה הנאשם פגע בו באופן אישי. הוא פנה אל הנאשם במסגרת עדותו, בהתייחסו אל הפגיעה הרגשית, וכן ציין כי בני המשפחה סייעו לנאשם לקנות דירה ורכב, וכאשר העד עצמו עבר דירה, קיבל ממנו הנאשם כלי מטבח, טלוויזיה וכיוצא בזה.

לדבריו, הנאשם שלח לו מסרון בו הודה לו על כל השנים, לאחר עזיבתו את המפעל, וכתב שאינו יכול לספר מדוע הוא עוזב. עוד כתב הנאשם במסרון, אשר הוכתב להודעת העד, כי הוא מקווה שימשיכו להיות חברים, וכי יש שינויים והחיים חזקים מהכל. גם בכך יש כדי להעיד על היחסים הטובים, והיעדר סכסוך עם הנאשם, טרם עזיבתו.

גם מוטי מרגלית, אשר העיד כאמור מטעם ההגנה, עמד על כך שהנאשם ביקש לעזוב את העבודה בשל סיבות בריאותיות, וכי נודע לו על פתיחת המפעל המתחרה רק ביום החיפוש במחסן, בשיחת טלפון של אחיו ניר, אשר אמר לו כי הוא חושב שלנאשם יש במחסן חומרים מסוכנים, וביקש כי ישגיח על המחסן בזמן שניר פנה להגשת תלונה במשטרה.

מנגד, טען הנאשם כי המתלוננים ידעו על כוונתו לפתוח מפעל מתחרה, וכך גם עובדי המפעל (ע' 118, ש' 9-12). לעדותו, סיפר על כוונתו לזיו, עימו היה ביחסים טובים (הוא העיד אודות ביקורים הדדיים של השניים זה אצל זה, ואישר כי קיבל מהמפעל הלוואות לרכישת דירתו ורכבו). לטענתו, נוכח יחסיהם הטובים כיבד זיו את החלטתו לפתוח עסק, והתיר לו לקחת ציוד מהמפעל לשם עריכת נסיונות כהכנה לפתיחת המפעל. הנהלת הלברג ידעה אודות הימצאות הציוד במחסן, והשתמשה בכך נגדו, כמלכודת דבש, בעת פנייתם למשטרה. הוא טען כי תחילה לא האמינו כי יצליח לפתוח מפעל, והחליטו לפעול כנגדו כאשר ראו כי הוא מצליח לעשות כן.

יצוין כי חרף עדות **אשת הנאשם, נרקיס מוחיטדינוב,** כי הייתה שותפה להחלטתו של הנאשם לפתוח מפעל ולהשקיע בכך את כספם, הרי שמעדותה עלה כי לא היתה בקיאה בפרטים. כך, היא אישרה כי לא ידעה שבעלה מביא למחסן ציוד מהלברג, וכי לא סיפר לה דבר לגבי הניסיונות שבכוונתו לעשות עם הציוד לקראת פתיחת המפעל. כן התרשמתי כי ניסתה לצמצם מטיב קשריו של הנאשם עם בעלי המפעל, ומיחסייהם.

עוד יצוין, כי עדי ההגנה אשר עובדים כיום עבור הנאשם לא חיזקו את טענותיו כי כוונתו לפתוח מפעל מתחרה היתה נחלת הכלל. כך, **אשורוב אלכס** אמנם העיד כי ידע על פתיחת המפעל כחצי שנה טרם עזיבתו, ואולם לעדותו מי שידע על כך היו - **"חבר'ה שעבדו איתי קרוב"**. גם **אורי גולדשלגר,** העובד כיום עבור הנאשם, העיד כי שמע על פתיחת המפעל רק לאחר הביקור של ניר ואביו במפעל המתחרה.

נוכח דברים אלו, ולאחר שהתרשמתי באופן ישיר ובלתי אמצעי מעדויות העדים, מקבלת אני כמהימנות את עדויות המתלוננים כי לא ידעו על כוונת הנאשם לפתוח מפעל מתחרה.

דומה כי ההגיון ונסיון החיים מלמדים אף הם, כי אין זה סביר כי בעלי מפעל יתירו לעובד שלהם המתכוון לעזוב ולהתחרות בהם, לקחת מהם ציוד ללא תשלום, ולהסתייע בציוד זה לשם פתיחת המפעל. ניר מרגלית הבהיר כי אין להם אינטרס לתת את ציוד המפעל למתחרה שלהם, והדברים מדברים בעד עצמם. אף מוטי מרגלית עמד על כך כי הטיטניום הינו יקר, וכן כי הם אינם מוציאים חומרים מסוכנים מהמפעל ללא היתר רעלים.

יתרה מכך - אין חולק כי הנאשם קיבל פיצויים מהלברג, וכי לאחר שתבעו אותו המתלוננים בבית הדין לעבודה, משהתברר להם לטענתם כי פתח מפעל מתחרה - הוסכם כי הנאשם יחזיר את דמי הפיצויים. הדעת נותנת כי מי אשר יודע כי עובד שלו עתיד לפתוח מפעל מתחרה, לא ישלם לו פיצויי פיטורין, ואם שילם - לא יתבע אותם ממנו לאחר מכן. גרסת הנאשם בענין זה, כי הסכים להחזרת הפיצויים כדי לחסוך מזמנו, אינה מתיישבת עם דבריו כי היה פועל פשוט, וכי עבדו אף 100 ₪ הינם סכום משמעותי.

אף הראיות אותן סיפק הנאשם, ועדותו, תומכות במסקנה בדבר הגילוי המאוחר של הלברג אודות פתיחת המפעל המתחרה. הנאשם העיד כי ניר הגיע אל המפעל החדש בסוף אוקטובר 2012, כאשר זה היה בהקמה, וצעק על עובדיו. לאחר מכן התקשר אליו ניר והזמין לפגישה, בה הציע לו מספר אפשרויות של שיתוף פעולה, ולמחרת הגיעו חיים וניר אל המפעל החדש והציעו לו לסגור את העסק. כשבוע לאחר מכן, לדבריו, נערכה הפשיטה המשטרתית על המחסן. לגרסתו, משהודיעה לו אשתו כי השוטרים ממתינים לו מחוץ למחסן, התקשר לניר. הוא הכחיש את טענת ניר כי ביקש מניר שלא לערב את המשטרה ולסגור את העניינים ביניהם, וטען כי אך שאל את ניר אם לכך התכוון כאשר אמר לו כי יפסיק לישון בלילות.

מלבד עדויות המתלוננים בענין זה והשכל הישר, הרי שגם שתי שיחות אותן קיים הנאשם עם ניר, ואותן הקליט ללא ידיעתו של ניר, תומכות במסקנה זו. שיחות אלו (8/נ10), אינן מלמדת על איומים כטענת הנאשם, אלא על נסיון של ניר להתמודד עם מתחרה עסקי שקם כנגדו, ועל נסיון לצמצום הנזקים מבחינתו של ניר.

בשיחה הראשונה (8/נ8), ניסה ניר לשכנע את הנאשם לסגור את המפעל, בהסבירו את הקושי הכלכלי שבהקמת מפעל מתחרה. כן הבהיר את היתרונות של הלברג ואת חוסנם הכלכלי לעומת הנאשם. הוא שב וציין במהלך השיחה כי אינו מאיים על הנאשם, אלא מסביר לו כיצד ביכולתו לפעול בצורה עסקית, כגון בהוזלת המחירים, על מנת למנוע מלקוחות לעבור אל הנאשם.

אומנם דבר הגניבה אינו מוזכר מפורשות, ואולם הדברים ניכרים ממהלך השיחה וכך גם הפתעת המתלוננים מעצם פתיחת המפעל. כך, מספר ניר כיצד שמע מאביו כי ייתכן והנאשם איחסן חומרים במחסן וניר שלל אפשרות זו (ע' 30 לנ8). ניר שב וציין כי לא האמין למראה המחסן, כאשר נהיר כי הוא מתייחס לציוד שנלקח מהמתלוננים. בהתייחסו לכך שהנאשם לקח חומצה שעולה 3 ₪ לקילו, אמר - "מי סוהב 100 ₪" (ע' 31, 51 ו-53 לנ8). כן התייחס לפגיעה הרגשית במתלוננים; האם היה מקום להתייחס לפגיעה רגשית לו היתה פתיחת המפעל ידועה מראש, ולו היתה מוסכמת נטילת הציוד?

מנגד, לא מטיח הנאשם בניר ולו פעם אחת כי העלילו עליו עלילה, ולא שולל את טענת הגניבה אשר השתמעה מדברי ניר. כל ששאל הנאשם בהקשר לגניבה היה מה יהא על התלונה במשטרה, וניר השיב כי יבקש "לרדת ממנו" (ע' 67 לנ8); כן ציין כי התייעץ עם עו"ד, וזה אמר לו כי אם יגיד למשטרה שהוא מוחל לנאשם, יצא הנאשם "עם משהו הכי קטן בעולם" (ע' 83); גם מדברים אלו נהיר כי השניים אינם מתייחסים אל התלונה כאל תלונת

שווא, אלא לאפשרות צמצום הנזק - אשר עבור הלבג הינו במניעת תחרות, ועבור הנאשם - בעונש קטן ככל שניתן בגין המעשה.

במהלך השיחה הארוכה, ניר אינו אומר דבר ממנו ניתן ללמוד כי התלונה במשטרה היתה תלונת שווא, או כי הנאשם לא גנב ציוד. ניר השיח לפי תומו בשיחה שהוקלטה על ידי הנאשם ללא ידיעתו, וציין בפני הנאשם כי הנאשם היה האדם הכי חשוב במפעל (ע' 76 לנ/8), טענה העולה בקנה אחד עם עדויות המתלוננים בפני ועם גרסת הנאשם במשטרה, בניגוד לעדותו.

הרושם למשמע השיחה הינו כי עצם פתיחתו של מפעל מתחרה מטרידה את ניר יותר מדבר הגניבה. ייתכן כי יש בכך כדי לתמוך בטענת ההגנה כי ערך הגניבה אינו גבוה כפי שנטען, אולם אין בכך כדי ללמד כי הגניבה לא התרחשה.

במוקד השיחה עומד נסיונו של ניר לשכנע את הנאשם כי ייכשל כלכלית וכי יפגע בהלבג אם יתחרה בהם. במהלך השיחה אומר הנאשם לניר "אני רציתי לבוא ולהגיד לחיים ברגע שהוא דיבר אתי אבל אני ידעתי מראש שאחרת ישר הייתם מחתימים אותי ובגלל זה לא ידעתי מה לעשות" (ע' 76 נ/8) - גם בדברים אלו יש כדי לתמוך במסקנה כי הנאשם לא סיפר למתלוננים כי בכוונתו לפתוח מפעל מתחרה, שכן אחרת, לדבריו - היו מחתימים אותו. רמז למהות החתימה יש בכתבי התביעה וההגנה של בית הדין לעבודה, המתייחסים לאיסור שימוש בידע שצבר הנאשם בעת עבודתו במפעל (וכן ר' בענין זה את נ/10 ע' 6).

בשיחה נוספת שהתקיימה בין השניים (נ/10), אומר הנאשם לניר כי הוא בדק ומצא כי ניר אינו יכול לבטל את התלונה. ניר משיב לו כי נכון הדבר, אולם "על גניבה של ציוד אין כלא", ומסביר לו כי יקבל מאסר על תנאי אם יודה (ע' 3). גם כאן, אף שהשיחה מוקלטת על ידי הנאשם עצמו, הוא אינו מנצל את ההזדמנות להכחיש את דבר הגניבה.

ניר אף הסביר בשיחה מדוע פנו למשטרה - "ראינו משהו היינו חייבים לדווח, זה לא היה בשליטתנו כבר" (נ/10 ע' 19). שוב ניכר כי הדבר אותו ראו המתלוננים הינו הציוד, וכי אין המדובר בציוד שניתן בהסכמה.

ניר ציין כי הם מרגישים כאילו ירה להם כדור בגב (ע' 20 נ/10), דברים המתיישרים אף הם עם גילוי גניבה ופתיחת מפעל מתחרה, ולא עם ביצוע המעשים בידיעה ובתמיכה.

דברי ניר בשיחות אלו באשר לפעולות אותן יבצע כנגד פתיחת המפעל וכנגד הנאשם - אין בהם כדי ללמד על טפילת עלילה על הנאשם, כטענתו, או על שימוש באיומים ובשקרים.

כאן המקום להתייחס לטענה אשר חזרה כחוט השני במהלך הבאת הראיות, לפיה הלבג מבצעים הזרמה שלא כדין של שפכי המפעל אל צנרת הביוב העירונית. לטענת הנאשם, הזרמה לא חוקית זו היא שהיתה העילה לרצונו להפסיק את עבודתו במפעל, על מנת שלא ניתן יהא לבוא אליו בטענות כי היה שותף למעשים.

יצוין כי גרסת הנאשם בענין זה הינה גרסה כבושה, ובחקירה נגדית אישר כי לא אמר את הדברים במשטרה.

כן טען הנאשם כי המתלוננים חששו שמא יעשה שימוש במידע שהיה לו נגדם בנושא זה, ולכן הכשילו אותו בסוברם כי כך ימנעו ממנו להתלונן נגדם. לא ירדתי לפשר טענה זו, שכן ככל שהייתה אמת בטענה כי המתלוננים חששו מפני חשיפתם הנטענת על ידי הנאשם בכל הנוגע לשפיכת החומרים המסוכנים, הרי שלכאורה היה עליהם להימנע מלהתלונן כנגד הנאשם, תלונה אשר היא שגרמה לנאשם לפנות לרשויות ולפרט טענותיו באשר להזרמת השפכים.

לדברי הנאשם, עזב את המפעל מאחר שהבין כי הם ממשיכים להזרים שפכים בניגוד לדין, ולכן כתב לזיו במסרון כי אינו יכול לספר הכל. לדבריו, התכוון בכך שהוא מסרב להמשיך להיות שותף למעשי המתלוננים, ואולם אישר כי הדברים אינם כתובים במפורש. בהקשר לכך יצוין כי בניגוד לטענתו של הנאשם כי סרב להמשיך לעבוד במצב הנטען, הרי שבכתב ההגנה שהגיש נטען כי לא התפטר מעבודתו, וכי התובעת, קרי הלבג, היא שהייתה מעוניינת בעזיבתו, נוכח אי הסדרים שגילה (סעיף 26 לנ/7). מכאן, שלגרסת הנאשם עצמו בכתב ההגנה, לא הודיע, כגרסתו בפניי, כי אינו מוכן להמשיך לעבוד בהלבג, אלא הלבג היא שביקשה כי יעזוב.

בפניי העידו אשת הנאשם, ועדי ההגנה, עובדיו של הנאשם כיום, אלכס אשורוב ואורי גולדשלגר, על הזרמת שפכים בניגוד לדין אשר נעשית בהלבג, כמו גם על החזקת חומרים בשטח השייך לבעלי המפעל, חיים מרגלית, בכפר מעש.

מנגד, הכחישו המתלוננים פעילות שלא כדין, טענו כיחומרים מסויימים מותר לפנות באמצעות מערכת הביוב העירונית, לאחר נטרול ושיקוע, ואולם אישרו כי המפעל נתבע ע"י המועצה הציבורית למניעת רעש וזיהום אוויר בישראל בגין חריגה מעבר לערכים המותרים, ושילם קנס (נ/13-14).

נוכח המפורט לעיל מסקנתי הינה כאמור כי המתלוננים לא ידעו על פתיחת המפעל המתחרה על ידי הנאשם, והופתעו לגלות כי עשה כן. מכאן, שגם טענתו כי קיבל מהם ברשות ובסמכות ציוד למפעל שפתח, אינה טענת אמת. לפיכך, אף אם היה ממש בטענות באשר לפינוי שפכים באופן לא חוקי על ידי המפעל, איני מקבלת את הטענה כי יש בכך כדי ללמד על המניע להתפטרות הנאשם, ואין בכך כדי להשליך על השאלה הרלוונטית בפניי, אשר עניינה נטילת הציוד על ידו.

באשר לנסיבות הפניה למשטרה העיד ניר, כי שבועיים לאחר עזיבת הנאשם את המפעל עזב פועל נוסף, אשר טען אף הוא כי הוא חולה, ואז התעורר החשד לגבי הסיבה לעזיבת השניים. לאחר מעקב ראה את השניים מגיעים למפעל בראשון לציון, וכשנכנס ראה אמבטיות שהן חיקוי של הלבג והבין שהשניים פתחו מפעל מתחרה באמצעות הידע שרכשו בהלבג. בהמשך הגיע לבית הנאשם, ובהצצה מתחת לדלת המחסן ראה ארגזים של הלבג וג'יגים - מוצרי טיטניום יקרים, בהם משתמשים לציפוי המתכות. אז פנה למשטרה, ובטרם הגיע הנאשם למקום, התקשר אליו הנאשם וביקש לסיים את הסיפור ללא מעורבות המשטרה.

כאשר נפתח המחסן, ראה במקום חומרים רבים ובהם חומצות שונות, חומרי השחרה ועוד, כאשר על החביות והחומרים היו תוויות של הלבג. העד העריך כי הציוד לא נגנב במועד אחד אלא טיפין טיפין, וציין כי חלק מהמיכלים שוקלים 60 ק"ג וכי יש צורך לפיכך הן באדם נוסף לשם העמסתם, והן במספר העברות של הציוד, אשר אינו יכול להיכנס לרכב אחד.

ניר נחקר בחקירה נגדית באשר לשיחותיו ופגישותיו עם הנאשם לאחר גילוי פתיחת המפעל, כמו גם באשר להליכים בבית הדין לעבודה. הוא אישר את דבר השיחות עם הנאשם אודות סגירת המפעל המתחרה, ואישר כי אמר לנאשם כי ינסו להיאבק בו בדרכים כלכליות, וכי הציע להשתתף עם הנאשם בחלק מההפסד שייגרם לו אם יסגור את המפעל. כן אישר כי התהדר בפני הנאשם בחוסנו הכלכלי וביכולתו להוריד מחירים, על מנת להיאבק בו על לקוחות פוטנציאליים. עם זאת, העיד כי אינו זוכר אם הציע לנאשם שותפות, וציין כי אינו זוכר את תוכן השיחות המדויק. יובהר כי עדותו של הנאשם בכל הנוגע למפגשים עם ניר, היתה דומה, למעט דבריו כי ניר הציע לו שותפות באותם מפגשים, עדות העולה בקנה אחד עם השיחות אותן הקליט (נ/8 ו-10).

משנחקר אודות הסכם הפשרה בבית הדין לעבודה עמד ניר על כך כי להלברג היתה חשובה החזרת הפיצויים אותם קיבל הנאשם, וכי כחלק מהפשרה הוסכם כי יישקל ביטול ההליכים הפליליים, בהתאם לשיקול הדעת של הפרקליטות (עדות העולה בקנה אחד עם ההסכם, נ/5).

סוגיה נוספת בה נחלקו הצדדים הינה באשר לשימוש אותו ניתן לעשות בצלחות הטיטניום השבורות

יובהר כי צלחות הטיטניום, המהוות את עיקר הערך הכלכלי של הציוד שנתפס, הן אביזר אשר לו 30 "אצבעות" (או פחות), עליהן ניתלים החפצים אותם מבקשים לצפות.

הנאשם טען כי בעבר הלבג ניסו לרתך את האצבעות השבורות אולם הדבר לא צלח, ולכן נהגו לזרוק את הצלחות השבורות, כפי שגם הוא עושה כיום במפעל שבבעלותו.

גם **אורי גולדשלגר**, עד ההגנה, העיד כי תקופה מסוימת שלח צלחות לתיקון, אולם אלו לא החזיקו מעמד, והדבר לא נעשה עוד. כן העיד כי אם יותר ממחצית האצבעות נשברות, הרי שאין לצלחת שימוש והיא נזרקת או נמכרת לפי משקל.

מוטי מרגלית אשר העיד כאמור כעד הגנה, העיד כי ניתן להשמיש את הצלחות, ולהפוך מספר צלחות שבורות לצלחת שמישה אחת. כן ציין כי ניתן למכור צלחות טיטניום משומשות כפסולת, באשר הטיטניום הינו יקר.

זיו העיד כי נהוג לתקן את הצלחות השבורות מאז ומעולם, הן באמצעות עובד של המפעל, והן דרך עסק אליו נשלחות הצלחות לריתוך. את הצלחות שלא ניתן לתקן מוכרים לאדם בשם עמי.

כן הסביר כי אף אם מספר אצבעות שבורות הרי שעדיין ניתן לעשות שימוש רב בצלחות (עדות העולה בקנה אחד עם עדות עד ההגנה ג' דשלגר). לדבריו, גרסת הנאשם לפיה המפעל זורק את הצלחות השבורות נועדה להצדיק את הגניבה; כן הוסיף כי ייתכן שהנאשם סבר כי לא ישימו לב לגניבת צלחות שבורות.

הנאשם אישר כי עשה שימוש בחומרים אותם נטל מהמפעל, הן לשם עריכת ניסיונות בהרכבה ראשונה של אמבטיית החומרים, והן באמצעות שימוש בצלחות אשר לא כל אצבעותיהן שבורות. כן העיד כי כיום הוא מוכר את הצלחות השבורות כפסולת תמורת 6 ₪ לקילו, ותמך טענות אלו בחשבונית (נ/17). לדבריו, אף אם הרווח ממכירת הצלחות הינו 100 ₪, הרי שעבור עובד פשוט גם רווח של 100 ₪ הינו סכום ניכר.

מהעדויות בסוגיה זו עולה כי ניתן לעשות שימוש בצלחות אותן נטל הנאשם - הן לצורך הציפוי, כאשר קיימות די אצבעות שאינן שבורות, והן במכירתן כפסולת. גם במסקנה זו יש כדי לשלול את טענת הנאשם כי הלבג נתנו לו מוצרים בעלי ערך אלו חינוס אין כסף.

החיפוש

הנאשם טען כי יש לפסול את החיפוש ופירותיו בשל מספר פגמים. הוא טען כי לא נכח בחיפוש עצמו, שכן הוא ואשתו נלקחו לאחר פתיחת המחסן לביצוע חיפוש בדירתם, כן טען כי החיפוש נערך בניגוד לצו שלא בנוכחות 2 עדים, והעלה טענות אף באשר לדרך העברת הציוד אל המשטרה ורישום הציוד שנתפס.

לתמיכה בטענות הנאשם בסוגיה זו העידה אשתו עדות העולה בקנה אחד עם טענותיו. כן נטען, כי לו היה מוצג בפני הנאשם ואשתו הצו, אשר הוצא על שם שגוי, היו השניים מציינים זאת בפני השוטרים. **הבלש שניר בן ישי**

העיד כי אינו זוכר פרטים בסוגיות אלו, שכן הם אינם מתועדים בדו"ח.

הבלש העיד כי הוא זוכר את האירוע במעומעם עקב חלופי הזמן, והתבסס בעיקר על דו"ח הפעולה (ת/4), ממנו עולה כי החיפוש נערך בנוכחות הנאשם ואשתו, המתלונן ניר מרגלית ושוטרים נוספים. לעדותו, בעת הגעת המשטרה למקום לא היה שם הנאשם, וצו החיפוש הוצג לאשתו. המשטרה המתינה לנאשם, וכאשר הגיע, הוסברה לו מהות הצו והוחל בחיפוש. כן ציין הבלש כי הנאשם נשאל, והשיב כי אינו מעוניין בעדים, אולם הוא לא החתימו על ויתור בנושא.

הוא העיד בהתאם לת/4, כי החיפוש בדירה בוצע לאחר החיפוש במחסן, אולם משעומת עם הטענה כי החיפוש במחסן נעשה במקביל לחיפוש בדירה, השיב כי אינו זוכר זאת.

כך גם, לא יכול היה הבלש לאשר את עדותו של ניר כי הוא עצמו התכופף וראה דרך החריץ שמתחת לדלת את הציוד טרם פתיחת המחסן. הוא אישר בחקירה נגדית כי לו היה רואה בדרך זו את הציוד טרם ביצוע החיפוש, היה מתעד את הדברים בדו"ח.

יצוין כי לטענת הנאשם לא ניתן להבחין בציוד מתחת לדלת המחסן, ואולם חרף היכולת לתמוך בקלות טענתו זו, בתצלום המאמת את טענתו, באשר המחסן הינו בבעלותו, לא עשה כן, דבר המפחית ממשקל הטענה.

כן יצוין כי **בדו"ח החיפוש**, ת/5, נכתב כי אשת הנאשם שימשה כעדה לחיפוש. עם זאת הנאשם ואשתו אינם חתומים על הדו"ח. בדו"ח צוין כי החשוד סרב לחתום, ואילו במקום המיועד לחתימות העדים לא צוין דבר.

עוד יצוין, כי **צו החיפוש**, עליו חתומה כב' השופטת מימון-שעשוע, התיר לערוך חיפוש בנוכחות שני עדים, כמצוות המחוקק.

ניר טען כי בעת החיפוש עמד הנאשם עם אשתו בכניסה למחסן, כי השוטר שאל לגבי כל פריט שהוצא למי הוא שייך, ובהתאם לתשובות הנאשם נלקחו החפצים או הושארו במחסן. לדבריו, החיפוש בבית נעשה בסיום החיפוש במחסן ולאחר שהמחסן נסגר, ולא במקביל. **אין מנוס מקביעה כי ניר לא דייק בעדותו זו, נוכח הצהרת ב"כ המאשימה כי מוסכם שהנאשם לא נכח בחיפוש** (ע' 23 ש' 27).

סעיף 26 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 קובע כי -

"(א) חיפוש, בין על פי צו ובין שלא על פי צו, ייערך בפני שני עדים שאינם שוטרים, זולת אם-

(1) לא ניתן בנסיבות הענין ובגלל דחיפותו לערכו כאמור; נסיבות הענין וטעמי דחיפותו יפורטו בפרוטוקול שייערך;

(2) שופט הרשה לערכו שלא בפני עדים;

(3) תופש הבית או המקום שבו נערך החיפוש, או אחד מבני ביתו הנוכחים שם, ביקש לערכו שלא בפני עדים; הבקשה תפורש בפרוטוקול שייערך."

משבוצע החיפוש ללא נוכחות הנאשם או אשתו, ללא נוכחות עדים, ומבלי שהנאשם ביקש לערוך את החיפוש ללא עדים, נפל פגם בחיפוש.

הפסיקה והספרות עמדו על כך שבנוכחות העדים, ודאי בנוכחות החשוד עצמו, יש כדי לאזן את הפלישה לרשות

היחיד, כמו גם תיעוד פעולות המשטרה. קדמי עמד על כך ש - "אין די בשאלה המופנית למחזיק המקום אלא יש צורך בבקשה מפורשת מצידו לאחר שניתן לו הסבר באשר לזכותו על פי סעיף 26(א) לפסד"פ" (קדמי, "על סדר הדין בפלילים", מהדורת תשס"ח-2008, חלק ראשון ע' 669).

כאמור, הוראת החוק וצו בית המשפט מחייבים שניהם נוכחות 2 עדים, ולכל הפחות הסבר לחשוד כי זכותו לערוך את החיפוש ללא עדים; על החשוד לבקש לערוך את החיפוש ללא עדים, והבקשה צריכה להיות מצוינת בדו"ח. זאת לא נעשה.

עם זאת, המסקנה כי נפל פגם בחיפוש אינה מחייבת את פסילת פירותיו. בהתאם לדוקטרינת הפסלות הפסיקתית ישקול בית המשפט פסילת ראיה אשר הושגה שלא כדין, אם קבלת הראיה תפגע פגיעה משמעותית בזכות הנאשם להליך הוגן. זאת, בהתחשב באופיה ובחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה, מידת ההשפעה של אמצעי חקירה המנוגדים לחוק, והנזק אל מול התועלת החברתית הכרוכים בפסילת הראיה (פס"ד יששכרוב ורע"פ 10141/08, בן חיים ואח' נ' מדינת ישראל).

בשוקלי את חומרת ההפרה אשר אינה ברף הגבוה, נוכח קיומו של צו שיפוטי, כמו גם את מהות העבירה וחומרתה, סבורתני כי אין מקום לפסול את פירות החיפוש.

עם זאת, בכל הנוגע לכמות הציוד שנתפס ולערכו, אני מוצאת כי נפלו פגמים ממשיים בהתנהלות, אשר פוגמים באופן מהותי באפשרות לאמוד את ערך הציוד, כמצוין בפתח הכרעת הדין. זאת, בשל הצטברותם של פגמים בשלבי תפיסת הציוד, הובלתו וספירתו, כמתואר להלן.

לבית המשפט הוגשה רשימת ציוד (ת/2 ות/3), בה מפורטות עלויות הציוד אשר נטען כי נתפס, בערך כולל של 78,925 ₪. בכלל זה צוין כי נתפסו 30 צלחות טיטניום, מוטות לצלחות, חומצות שונות, חומרי השחרה, ברגים, מיכלי מדידה ועוד.

ראשית יצוין, כי אין חולק כי מי שערך את הרשימה אינו שוטר. לעדות מוטי כתב היד הינו של אביו, חיים, אשר כלל לא העיד בבית המשפט, ולעדות ניר הוא עצמו חתם על הרשימה.

מקבלת אני בהקשר זה את עדות החוקר מולדובנוב, כי על דרך הכלל את רשימת הציוד עורכים בלשים, ואולם קיימים יוצאים מהכלל. מוכנה אני אף לקבל את ההנחה כי המקרה שבפני נופל לגדר אותם יוצאים מן הכלל, מאחר שמדובר בחומרים כימיים ובציוד מקצועי אשר לבלשים אין היכרות עימם והם אינם יודעים לפרט את שמות החומרים ומהותם (ר' עדות עורך החיפוש, שניר בן ישי). לפיכך ניתן להבין מדוע יבקשו השוטרים מהמתלונן, המכיר את החומרים, לערוך את הרשימה.

ואולם במקרה כזה יש לוודא כי המתלונן - אשר אינו איש מרות, ובאופן מובנה הינו עד מעונין כנגד הנאשם - עורך רשימת אמת.

סעיף 27 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, קובע כי -

"רשימת כל החפצים שנתפסו אגב חיפוש, בין שנערך על פי צו ובין שלא על פי צו, והמקומות שבהם נמצאו, תיערך על-ידי מי שביצע את החיפוש ותיחתם בידי העדים או בחותמתם."

הרשימה נשוא כתב האישום לא רק שלא נערכה על ידי מבצעי החיפוש, אלא כלל לא נחתמה על ידם, וודאי שלא עמוד 13

אומתה כאמור. על נקלה ניתן היה לוודא כי הרשימה משקפת מהימנה את הציוד שנתפס. לשם כך היה על השוטרים לבקש מהמתלונן להצביע, כבר במקום התפיסה, על כל פריט אותו כתב ברשימה. כן היה מקום לסמן את הפריטים ולצלם אותם באופן אשר יאפשר לעמוד על מהותם ועל כמותם.

ואולם אין חולק כי דבר מהנ"ל לא נעשה. בן ישי לא זכר אם היה עד לרישום הציוד, ולא זכר שערך התאמה בין רשימת הציוד לציוד בפועל. הציוד צולם על ידי מז"פ בתוך שתי מכוניות פרטיות; חלקו צולם מחוץ למכוניות בתוך שקיות (נ/9). ניתן להבחין בתמונות במיכלים אשר לכאורה אמור להימצא בהם נזל ועל אחד מהם נכתב חומצה גופריתית 98%. כן ניתן להבחין במספר צלחות אשר לכאורה אלו הן צלחות הטיטניום ולכאורה חלקן שבור (התמונות לא הוצגו לנאשם ולעדים במהלך עדותם). כן נראים בשקיות המצולמות מכלי מדידה וחומרים נוספים; אולם לא ניתן להבין מהתמונות מה הן הכמויות ומה טיב החומרים המדויקים שנתפסו.

יתרה מכך - הפריטים אשר נתפסו במחסן הועמסו על רכביהם של המתלוננים, והובלו על ידם. אף אם גם בסוגיה זו אקבל את הטענה כי עסקינן בחומרים מסוכנים בחלקם אשר השוטרים אינם יודעים כיצד לנהוג בהם בצורה בטוחה, ואשר שימוש לא בטוח בהם עלול לגרום לבעירה, כוונות והרעלה, כעדות ניר מרגלית, הרי שהיה מקום כי שוטר יתלווה אל המתלוננים, ויוודא כי הציוד מועבר ישירות אל המשטרה. או אז לא היה ניתן פתח לטענת ב"כ הנאשם כי ייתכן שאל הציוד שנתפס צורף על ידי המתלוננים ציוד אחר, אשר לא נתפס במחסן, במטרה להגדיל את ערך הציוד שנתפס וכמותו.

ניר אמנם העיד כי השוטרים קבעו את סדר הנסיעה, כך שרכבי בני המשפחה נסעו אחרי ניידת משטרה, ולאחריהם נסעה ניידת נוספת, מאחר שהשוטרים לא רצו להכניס את החומרים המסוכנים לרכבם, אולם הבלש בן ישי לא זכר דבר באשר לנסיבות הגעת הציוד מהמחסן אל המשטרה, ואישר כי לא נהוג שמתלונן יעמיס את הציוד על הרכב שלו. הדברים אף לא תועדו בדו"חות השוטרים, כנדרש.

זאת ועוד - אין חולק כי הציוד הוחזר למתלוננים עוד טרם חקירת הנאשם במשטרה, ולפיכך כלל לא הוצג בפניו. השוטרים לא ידעו להסביר מדוע הוחזר הציוד למתלוננים ומי נתן את ההוראה. ניר העיד כי השוטרים לא רצו לשמור ברשותם את החומרים המסוכנים, ולכן ביקשו מהם לקחת את הסחורה. הבלש בן ישי אמנם ציין כי מדובר היה בין היתר בחומרים כימיים מסוכנים ובחומצות, אולם אף הוא לא זכר מקרה כלשהו בו התפוסים הושבו למתלונן עוד טרם חקירת החשוד.

איני מתעלמת מכך שלעדויות מוטי וניר משקפת הרשימה נאמנה את הציוד שנתפס ואת ערכו, ואולם הטענות בדבר ערך הסחורה לא נתמכו בראיה כלשהי, חרף הודאת השוטרים כי ככלל יש לתמוך טענות בדבר שווי בחשבוניות או בקבלות, וחרף עדות ניר כי העריך את הציוד בהתבסס על חשבוניות.

לעומתם, גרס הנאשם כי רשימת הציוד אינה מדויקת - הן בהיבט של מהות הציוד, הן באשר לכמותו, והן באשר למצבו - אשר ככלל לדבריו היה משומש. עם זאת, אישר כי נתפסו מיכלי חומצה גופריתנית, שק ביכרומט, זוויות PVC, פקקים לאטימה (טען כי אלו הוצאו מהזבל), 2 גופי חימום (אשר לטענתו אינם עובדים), משאבת נזלים, מיכלי מדידה, צלחות טיטניום, צלחות קפיץ, מופות, ועוד, אותם נטל מהלברג, כאמור - לגרסתו ברשות. הוא שלל הימצאם של מלוא החפצים המצויינים ברשימה, אך ככלל אישר כי הרשימה משקפת את שנמצא במחסן (ע' 145-146, וע' 138, ש' 17-21).

בע"פ 2869/09 **חאמד זינאתי נ' מדינת ישראל**, נידון עניינו של חומר חקירה אבוד, ונקבע כי אםמחדל החקירה פוגם באופן ממשי ביכולת הנאשם לערער על מהימנות הראיה שהוגשה, הרי שיש לשקול את הנזק עמוד 14

הראייתי כחלק מבחינת מהימנותה של הראייה. עם זאת, עמד בית המשפט באותו ענין על תכליות המשפט הפלילי, ובהן חקר האמת, ולפיכך קבע כי חרף מחדלי חקירה, אין בהכרח לפסול את הראייה, ויש לבחון כאמור את היכולת להעריך את מהימנותה.

נוכח הפגמים אשר פורטו לעיל, בדבר דרך עריכת רשימת הציוד, העדר אימות לערכה של הרשימה, דרך הובלת הציוד אל המשטרה, העדר צילום ברור של הציוד, העדר סימון, והחזרת הציוד המיידית אל המתלוננים, נמצא כי קיים ספק של ממש בכל הנוגע לכמות הציוד שנתפס וערכו. הספק הקם כתוצאה מהפגמים שנסקרו הינו ספק הפוגם ביכולת לקבוע מהו ערך הציוד שנתפס והיקפו, ואולם אין בו כדי להביא למסקנה כי לא הוכחה כל נטילת ציוד. על כן, ונוכח נטל הראיות בפלילים, אני קובעת כי לא הוכחה נטילת מלוא הציוד הנתען. ועם זאת, נוכח עדות הנאשם, אשר אישר כי ככלל הרשימה משקפת את שנטל, ואשר התייחס בעדותו לפרטים מרובים המצויינים ברשימה, ניתן לקבוע כי ערך הציוד הינו מעל 1000 ₪, כדרישת החוק בעבירה זו.

בטרם סיום אני מוצאת לנכון להתייחס לטענות ההגנה בדבר קשרים של המתלוננים עם משטרת ישראל, תחנת המשטרה בפתח תקווה, המשטרה הירוקה, ושרותי הכבאות, טענות שהוכחו על ידי המתלוננים.

הנאשם העיד בהקשר זה כי פנה למשטרה הירוקה ומסר חומרים הרלבנטיים למערכת הביוב בהלברג. לדבריו, דובר עימו על מעמד של עד מדינה, ואולם גם לאחר שהסכים למסור פרטים מבלי לחתום על הסכם עד מדינה, לא נפתחה חקירה בנושא. הוא טען כי באותה תקופה החלו בהלברג לגדר מקומות שונים ולמנוע את כניסת העובדים למקומות אלה. יובהר כי עדותו בכל הנוגע לפתיחת החקירה נגד הלברג, או העדרה, ולפעולות שנעשו עקב כך במפעל הינה עדות שמועה, וכי הנאשם לא פירט את מקורות הידע שלו בנושא.

ההגנה הגישה התכתבויות בסוגיה זו בין ב"כ הנאשם למאשימה; ואולם כל שעולה מהתכתבויות אלו הינו כי המדינה לא פעלה בהתאם לדברי הנאשם בכל הנוגע להזרמת השפכים, נוכח איכות הראיות שנמסרו על ידו (נ/20). עדי התביעה הכחישו כאמור את ההכרות והקשרים שנטענו. **פקד בוחבוט**, אשר שימש בתקופה הרלבנטית עוזר רמ"ח פתח תקווה והעיד כעד הגנה, עמד על כך שאינו מכיר את המתלוננים ואינו יודע על קשר נטען כלשהו בינם למשטרה. העד לא זכר את האירוע, ואולם לאחר שעין בתיק החקירה הבהיר כי הגם שהינחה לבחון את גרסת החשוד ולבצע עימות, הרי שהתיק עבר פיקוח ובקרה של היועץ המשפטי של התחנה, וייתכן שזה מצא שאין מקום לביצוע העימות. הוא הסביר כי מדובר במהלך לגיטימי וכי יש מקום לשוב ולבחון את הפעולות הנדרשות בהתאם להתפתחות החקירה.

מקובלת עלי תשובת העד, כמו גם תשובת המאשימה, כי התנהלותה בכל הנוגע לעבירות איכות הסביבה נעשתה בהתאם לשיקול דעתה המקצועי. לא למותר לציין בהקשר זה כי התנדבותו של הנאשם לספק למאשימה פרטים מפלילים אודות המתלוננים באה לעולם רק לאחר פתיחת החקירה המשטרתית כנגדו.

טענות הנאשם כי למתלוננים מהלכים בקרב כל גורמי אכיפת החוק וכי עסקין ב"תפירת תיק" מכוונת, לא הושתתו על ראיה כלשהי אלא על השערות אשר מטילות דופי של ממש בכל גופים אלו. כאמור לעיל, לא מצאתי, אף אם היו נכונות הטענות בדבר השלכת השפכים אל התשתית העירונית בניגוד לדין, ואיני נדרשת לכך במסגרת הכרעתי זו, כי הדבר רלוונטי לסוגיה שבפניי.

סיכום ומסקנות

עמוד 15

כאמור לעיל, איני מקבלת את התזה לה טוען הנאשם, כאילו בעלי הלבג ידעו כי הוא עומד לפתוח מפעל מתחרה, והיו כה אדישים לארוע וכה בטוחים בכשלונם, עד כי נאותו ליתן לפועל שלהם מכתב פיטורין לבקשתו, פעולה המזכה אותו בזכויות, ויתרה מכך - בעודו עובד עבורם נאותו ליתן לו ציוד רב בו הוא יכול לעשות שימוש, לשם סיוע בפתיחת המפעל, אשר נועד להתחרות בהם עצמם. טענה זו, כמפורט לעיל, אינה מתיישבת עם ההגיון ועם נסיון החיים. לפיכך, אף אם כטענת הנאשם, חלק מהחומרים שנתפסו ברשותו הינם פסולת אשר הלבג היו עתידים לזרוק, איני מקבלת את התזה לפיה הם ניתנו לו ברשות.

תזת הנאשם לפיה מחד לא היה ערך לציוד, ולכן הסכימו בהלבג לתת לו את הציוד, אינה עולה אף בקנה אחד עם גרסתו כי הציוד היה בעל ערך, וכי הוא ערך בו נסיונות וחפץ למכור את חלקו תמורת רווח.

לפיכך, אף לו היתה מתקבלת טענת הזוטא ונפסלת הודאת הנאשם, ואין הדבר כך, ואף לו היה ניתן משקל מועט ביותר לעדויות המתלוננים, נוכח אי דיוקים שונים בעדויותיהם מהם איני מתעלמת (כגון באשר לנוכחות הנאשם בחיפוש, באשר למועד הגניבה המצוין בת/4 ונ/11, והכחשתו של ניר כי הציע לנאשם שותפות לאחר גילוי פתיחת המפעל על ידו), הרי שדי בגרסת הנאשם ובציוד שנתפס כדי להרשיעו.

טענת הנאשם בסיכומיו (ס' 21), כי סבר שפתיחת מפעל על ידו לא תהווה תחרות למתלוננים, מיתממת אף היא, ואינה מתיישבת עם פעולות המתלוננים, עת גילו את התחרות אשר צמחה למולם, תוך עשיית שימוש ברכושם.

לא נתתי אמון בגרסת הנאשם, אשר ניסה להציג עצמו שוב ושוב כעובד פשוט (והתכחש לדברים שנכתבו בהודעתו כי שימש כעובד בכיר), אל מול עדויות המתלוננים לפיהם היה הנאשם בתפקיד בכיר (לעדות זיו היה הנאשם העובד הבכיר במפעל, מנהל קו ציפוי אנודיז).

הנאשם העיד כי עלה לארץ בשנת 2000, לא ידע את השפה, ותוך זמן קצר החל לעבוד בקו האנודיז, וכך עשה עד עזיבתו את המפעל כעבור כ-12.5 שנים. לטענתו לא קיבל כל הכשרה, שכן כל שעשה היה להעביר חלקים לציפוי מאמבטיה לאמבטיה, ולפיכך הונחה אך כמה זמן להחזיק את החלקים בכל אמבטיה.

לו אכן היה הנאשם עובד פשוט כטענתו, אשר תפקידו התמצה בהעברת חפצים מאמבטיית חומרים אחת לאחרת, ואשר לטענתו אינו בקיא בתהליכים ובחומרים, הכיצד מתיישב הדבר עם טענתו כי כאשר עזב את המפעל בעבר הפצירו בו לחזור? לו היה פועל פשוט, האם היו מפצירים בו ומתקשים לאבדו? ובעיקר - לו היה פועל פשוט, האם יכול היה לפתוח מפעל מתחרה? לצבור לעצמו לקוחות אשר נמנים לדבריו בסוג זה של מפעלים על המוסדות הבטחוניים? גרסתו זו של הנאשם נעדרת סבירות, ואינה עולה בקנה אחד עם ההגיון. לכך משמעות ראייתית כנגדו (ר' ע"פ 258/83 מדינת ישראל נ' רחמים אהרונים).

הסצנה בה מגיעים ניר ואביו למפעל החדש, כועסים, מאיימים לנקוט בהליכים כנגד הנאשם, להצר את צעדיו מבחינה עסקית, ועוד, אינה מתיישבת עם מי שלפי הנתען ידעו כל העת כי הנאשם עומד להתחרות בהם, ואף תמכו בכך במתן ציוד וחומרים. סצנה זו, אשר תוארה על ידי הנאשם עצמו, מלמדת על מי שהבינו לפתע כי מי שהיה עובד ותיק שלהם, בגד באמונם, והפך למתחרה.

אף הפגישה לאחר מכן בבית הקפה, אשר נועדה לשיטת הנאשם להניאו מפתיחת המפעל, והפיכתו לכל היותר

לשותף של המתלוננים בנסיון לצמצם את נזקיהם - מה טעם בכל אלו לו ידעו המתלוננים כנטען מבעוד מועד על פתיחת המפעל המתחרה, ותמכו בכך?

נוכח המפורט לעיל, איני נותנת אמון בגרסת הנאשם.

בחנתי את יתר טענות הנאשם בדבר אי דיוקים שונים בגרסאות המתלוננים, טענותיו בדבר אי הדיוק בשם המופיע בצו החיפוש, וטענות נוספות, ומצאתי כי אלו אינן יורדות לשורשו של ענין ואין בהן כדי לפגום במסקנתי המפורטת לעיל.

אשר על כן הוכיחה המאשימה מעבר לספק סביר את אשמת הנאשם, למעט כאמור בכל הנוגע לערך הציוד שנגנב, ובכך הוא מורשע.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ו, 12 ינואר 2016, בנוכחות הצדדים